

РЕШЕНИЕ

№ 1544

гр. Варна, 02.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 6 СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния
състав:

Председател: Радостина Методиева

при участието на секретаря Иванка Й. Друмева
като разгледа докладваното от Радостина Методиева Административно
наказателно дело № 20233110202942 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК вр. чл. 72, ал.4 от
ЗМВР.

Образувано е по жалба на К. Д. И. ЕГН ***** с адрес с. Ст. К.,
обл. С., ул. „Х. Д.“ № 1, подадена чрез адв. Г. И. от ВАК против Заповед №
433зз-470/02.08.2022г. на командир на отделение в група ООР на сектор ОП
към първо РУ при ОД на МВР-Варна – Д. Ж. К., с която на основание чл. 72,
ал.1, т.2 от ЗМВР е разпоредено задържането му за срок от 24 часа.

В жалбата се твърди, че задържането на жалбоподателя е незаконно и
необосновано. Навежда доводи за допуснати съществени процесуални
нарушения и моли заповедта да бъде отменена.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, не се явява.
Представлява се от надлежно упълномощен процес. представител в лицето на
адв. Г.И., която заявява, че поддържа жалбата, а във фазата по същество моли
атакуваната заповед да бъде отменена като излага доводи, както за допуснати
съществени нарушения на процес. правила, така и за нарушение на
материалния закон. Отправя искане и за присъждане на направените по
делото разноски в това число и на тези направени пред Административен съд
- Варна.

Ответникът, командир на отделение в група ООР на сектор ОП към
първо РУ при ОД на МВР-Варна – Д. Ж. К., редовно призован, не се явява.

Представява се от ю.к. Б. Й., редовно упълномощена, която оспорва жалбата, а във фазата по същество моли издадената заповед да бъде потвърдена като правилна и законосъобразно издадена. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

След преценка възраженията и становищата на страните, събраните по делото доказателства и действащата и приложима нормативна уредба, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

На 02.08.2022год., около 18:00ч., жалбоподателят, заедно с група лица, в това число и привърженици на политическа партия „Възраждане“, се намирал пред входа на магазин „Лидл“, находящ се в гр.Варна на бул. „Вл. Варненчик“ в близост до зеленчуковата борса. Групата изразявала недоволство срещу въведените противоепидемични мерки във връзка с Ковид 19 и по-конкретно с въведеното задължение за носене на маски на закрити обществени места, като била блокирала входа на магазина и настоявала да влезе вътре без предпазни маски. Пред магазина имало и други граждани които искали да влязат в обекта, но били възпрепятствани от протестиращите. На място имало и множество служители на ОД МВР Варна в това число св. И. И. – началник отдел „Охранителна полиция“ в ОД на МВР Варна, служители на III РУ, както и такива от I РУ – св. П. П. и ответника Д. К.. Полицаяте се опитвали да отстранят, да избутат, протестиращите от входа на магазина за да осигурят достъп на другите граждани до него. Протестиращите отказвали да се отдръпнат, викали, бутали полицаяте. Особено деен бил жалбоподателят. На същият бил било разпоредено да освободи входа на магазина, което той отказал да стори. Последният бил задържан от полицейски екип на I РУ – ответника и св. Петров и бил отведен в III РУ при ОД на МВР Варна. Там срещу жалб. И. била съставена Заповед № 433зз-470/02.08.2022год. за задържането му за срок до 24 часа на основание чл.72, ал.1, т.2 от ЗМВР. В заповедта бил вписан час на задържане 18:20ч. На жалбоподателят било връчено копие от заповедта без изписан текст с изключение в частта на разписката където били вписани трите имена на задържаното лице ЕГН и адрес с отбелязване че е получено копие от заповедта. В 20:55ч. на същата дата (02.08.2022год.) жалбоподателят бил освободен.

Видно от приложената към делото Заповед за задържане на лице рег. № 433зз-470/02.08.2022год., изпратена от началника на I РУ при ОД на МВР Варна ведно с останалите документи във връзка със задържането на жалбоподателя, същата е била издадена на 02.08.2022год. от Д. Ж. К. – командир на отделение при I РУ на ОД МВР Варна, с която на основание чл.72, ал.1, т.2 вр. чл. 264, ал.1 и 2 от ЗМВР е разпоредено задържане на жалбоподателя К. Д. И. ЕГН *****, за срок от 24 часа в помещение за временно задържане на Трето РУ Варна. Заповедта е подписана от задържаното лице като в нея е отразено и връчване на екземпляр от нея на задържания. Задържаното лице – жалбоподателят И. е освободен на 02.08.2022год. в 20:55ч.

Жалбата е подадена на 04.08.2022год. пред Адм. съд – Варна където е било образувано адм. д. № 1814/2022год. Последното е било прекратено и изпратено на РС по компетентност.

Настоящото производство е второ по ред и се провежда след отмяна на постановен преходен съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане.

В хода на съдебното следствие като писмени доказателства са приобщени представени при предходното разглеждане на делото документи, а именно: приложените с жалбата Заповед за задържане на лице, Декларация от 02.08.2022г., протокол за личен обиск на лице от 02.08.2022г., АУАН бл. № 245152 и АУАН № 245153 (л. 9-13 от АНД № 3161/2022год.); писмо от Началника на Първо РУ рег. № 433р-34464 от 15.10.2022г., ведно с приложени към него преписи от документи за задържане на лицето К. Д. И., изготвени на 02.08.2021г. - Заповед за задържане на лице от служители на Първо РУ, протокол за личен обиск на лице с разписка, Декларация от 02.08.2022г., Разписка за върнати вещи и пари на задържано лице, фиш за спешна медицинска помощ и Заповед за зачисляване на храна на задържано лице на основание чл. 72 от ЗМВР, Заповед за отчисляване от храна на задържано лице в РУ на основание чл. 72 от ЗМВР (л.27-37 от АНД № 3161/2022); докладна записка от ПИ в Първо РУ при ОД на МВР варна И. Ж., ежедневна ведомост за разстановка на силите и средствата - 2 листа (л.46-48 от АНД № 3161/2022год.); Удостоверение изходящо от Началник сектор „Човешки ресурси при ОД на МВР Варна (л.53 от АНД № 3161/2022год.), както и представена от страна на жалбоподателя връчената му заповед за задържане на лице в оригинал. Като писмени доказателства са приобщени и заверени копия от писмо от Началника на Първо РУ рег. № 433р-25012 от 21.07.2023г., ведно с приложено към него Удостоверение, издадено от Началник сектор „Човешки ресурси“.

Като свидетели в хода на съдебното следствие показания са дали И. И. и П. П., ангажирани от страна на ответника.

Горната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на всички събрани в хода на съдебното следствие доказателства, както писмени така и гласни, които преценени по отделно и в тяхната съвкупност не водят на различни правни изводи.

При така установената фактическа обстановка, от правна страна съдът прави следните изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в срока по чл.149 ал.1 от АПК. Същата е ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

По правната си същност задържането под стража на основание чл. 72, ал. 1, т. 2, вр. с чл. 73 от ЗМВР представлява принудителна административна мярка и като всяка ПАМ налага неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на правно определен резултат. В зависимост от конкретния случай,

мярката по чл. 72 от ЗМВР, би могла да има превантивен или преустановителен характер.

Съобразно разпоредбата на чл.168, ал.1 от АПК, съдът в настоящото производство преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 от АПК. Необходимо е да са налице в тяхната съвкупност всички изисквания за валидност на административния акт, а именно: да е издаден от компетентен орган, в изискуемата форма, при спазване на административно-производствените правила, да не противоречи на материалноправните разпоредби и да съответства с целта на закона. Липсата на която и да е от визираните по-горе предпоставки води до незаконосъобразност на административния акт и е основание за отменянето му.

В случая оспорената заповед е издадена от компетентен орган – командир на отделение в група „Опазване на обществения ред“ на сектор „Охранителна полиция“ към Първо РУ ОД на МВР Варна, представляващ полицейски орган по смисъла на чл. 57 от ЗМВР, осъществяващ охранителна дейност по чл. 6, ал.1, т.2 от ЗМВР и притежаващ качеството полицейски орган по чл. 72 от ЗМВР.

Спазена е предвидената от закона писмена форма, така както предвижда нормата на чл. 74, ал. 1 от ЗМВР - издадена е писмена заповед за задържане, спазена е и разпоредбата на чл. 74, ал.3. Задържаният е попълнил декларация, че е запознат с правата си, както и за намерението си да упражни или да не упражни правата си по ал. 2, т. 6, букви "б" – "е", заповедта е подписана от него и от полицейския орган.

Заповедта съдържа част от задължителните реквизити, посочени в специалната норма на чл. 74, ал. 2 от ЗМВР, а именно: вписани са името, длъжността и местоработата на служителя, издал заповедта, както и данните индивидуализиращи задържаното лице – трите имена, ЕГН и адресна регистрация, датата и час на задържането. Разяснени са правата на задържаното лице по чл.63, ал. 3 и 4 и чл. 64 от ЗМВР.

Заповедта съдържа част от задължителните реквизити, посочени в специалната норма на чл. 74, ал. 2 от ЗМВР, а именно: вписани са името, длъжността и местоработата на служителя, издал заповедта, както и данните индивидуализиращи задържаното лице – трите имена, ЕГН и адресна регистрация, датата и час на задържането. Разяснени са правата на задържаното лице по чл.63, ал. 3 и 4 и чл. 64 от ЗМВР.

В оспорената заповед обаче липсва съществен реквизит, а именно - не са посочени в изискуемата кумулативна наличност по смисъла на чл.72 ал.2 т.2 от ЗМВР фактическите и правни основания за задържането на жалбоподателя. В тази връзка следва да се посочи, че фактическите и правни основания, съдържащи се в оспорената заповед определят и предмета на доказване и само тези основания следва и могат да бъдат доказвани от ответната страна с допустимите доказателствени средства.

В конкретния случай видно от оспорената заповед, посоченото в нея правно основание е „чл.72, ал.1 т.2 от ЗМВР“. Съгласно посочената разпоредба полицейските органи могат да задържат лице което след надлежно предупреждение съзнателно пречи на полицейски орган да изпълни задължението си по служба.

От фактическа страна в оспорената заповед не е посочено никакво основание за задържане.

Съгласно константната съдебна практика - Решение № 3506/12.03.2012 г. по адм. дело № 15620/2011г. на ВАС, Решение № 4410 от 02.04.2009 г. на ВАС по адм. д. № 6839/2008 г., III о. и др. фактическите основания за издаване на адм. акт са юридическите факти, от които органът черпи упражненото от него публично субективно право. Затова липсата им не само не позволява индивидуализираното му, за да бъде то проверено, а сочи пряко на неговото отсъствие. Липсата на фактическо основание не може да бъде заместена от посочване на правни основания, какъвто е процесният случай. В този смисъл следва да се има в предвид решение от 24.06.2014г. на Европейския съд по правата на човека по жалби № 50027/08 и № 50781/096 – П. и П. срещу България, в което е прието, че единствено посочване на правното основание за ареста, приемано самостоятелно, е недостатъчно, а при липса на конкретна фактическа обосновка на необходимостта от задържането, то се явява несъвместимо с принципа за защита на лицата от произвол.

За да обоснове правото на органа да упражни предоставеното му правомощия в рамките на неговата дискреционна власт и за осигуряване възможност на адресата на акта да защити правата си е следвало в заповедта за задържане по чл. 72, ал.1, т.2 от ЗМВР да са описани конкретни фактически обстоятелства свързани с това коя от дейностите по чл. 6 от ЗМВР е осъществявал полицейския орган, какво е било поведението на адресата, в частност с какво то пречи на органа да осъществи правомощията си по служба, както и надлежно дадено предупреждение в горната насока, съответно неговото неизпълнение. В случая в заповедта липсват обективирани каквито и да било факти и обстоятелства релевиращи наличието на конкретни и обективни данни и обстоятелства сочещи, че лицето спрямо което е постановено задържането по чл.72, ал.1, т.2 от ЗМВР след надлежно предупреждение съзнателно е пречело на полицейски орган да изпълни задължението си по служба.

Следва да се отбележи и това, че в оспорената заповед дори не е посочено предупреждено ли е било лицето или не като е налице пълна неяснота досежно това какво точно се има предвид, за какво точно действие (съответно бездействие) за какво точно поведение е задържан жалбоподателя. Нещо повече в заповедта не е посочено дори къде е било задържано лицето.

Непосочването на фактическите основания за издаване за заповедта и конкретно за задържането на лицето води до необоснованост на издадени акт и представлява самостоятелно и достатъчно основание за неговата отмяна – в

този смисъл Решение № 7450 от 20.05.2019 г. по адм. д. № 15479/2018 на Върховния административен съд.

Отделен е въпроса, че в случая, ако и в приложената по делото на л. 28 от АНД № 3161/2022год. заповед да е отбелязано, че препис от нея е бил връчен на задържаното лице и последното е положило подпис в потвърждение на това, то от представения от жалбоподателя препис от заповедта, който му е бил предаден (л. 19 от делото) се установява, че на практика препис от заповедта не е бил връчен на жалбоподателя, доколкото в представения от него документ се вижда, че в него единствените четливи данни касаят разясняването на правата (напечатани на бланката) и три имена, ЕГН и адрес на жалбоподателя в частта на разписката. В останалата част типовата бланка не е попълнена. С други думи от връчения на жалбоподателя документ не се установява дори издателя на заповедта и правното основание за задържане. Нарушена е разпоредбата на чл. 74, ал.6 от ЗМВР.

Действително съгласно трайно установената съдебна практика мотивите за изготвяне на адм. акт могат да бъдат изложени и в други документи съдържащи се в административната преписка когато тези документи изхождат от издателя на акта. В случая обаче доколкото се касае до засягане на едно от основните права на човека – правото на свобода, обект на изключителна защита от ЕКПЧ следва да бъде съобразена разпоредбата на чл.5, §2 от ЕКПЧ съгласно която на всяко арестувано лице следва незабавно да бъдат съобщени основанията за арестуването му. С други думи ако и мотивите да са изложени в документ различен от оспорваната заповед то този документ следва да е бил незабавно доведен до знанието на задържаното лице. В случая по делото не е наличен нито един друг документ изходящи от пол. орган издал оспорената заповед.

С процесната Заповед е ограничено правото на свобода и сигурност на жалбоподателя И. по чл. 30, ал. 1 от КРБ и член 5, § 1, изр. 1 от ЕКПЧ, чиято конституционна и международноправна защита императивно изисква чрез чл. 30, ал. 2 от КРБ вр. чл. 74, ал. 2, т. 2 ЗМВР чл. 74, ал. 6 ЗМВР и член 5, § 2 ЕКПЧ основанията за задържането да му бъдат съобщени незабавно. Обратното, същата тази правна закрила и формираната трайна юриспруденция на ЕСПЧ по член 5 ЕКПЧ изключва категорично възможността едно лице да бъде лишено от свобода, независимо под каква форма и за какъв срок, на неизвестни за него основания. Ето защо, след като необходимата информация за тях не се съдържа в процесната Заповед съгласно чл. 74, ал. 2, т. 2 ЗМВР и чрез връчването на неин препис по реда на чл. 74, ал. 6 ЗМВР не е доведена до знанието на жалбоподателя Исмайл при задържането му съгласно член 5, § 2 ЕКПЧ, фактическите негови основания не могат да се формулират, предявяват и доказват от постановилия го полицейски орган пост фактум. Липсата на фактически основания за задържането в обжалваната Заповед препятства и съдебния контрол по чл. 72, ал. 4 ЗМВР и член 5, § 4 ЕКПЧ, който се упражнява единствено в рамките на индивидуалния административен акт, чиято законосъобразност се оспорва.

Този дефект по чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР във формата на процесната Заповед е съществен, не е незабавно отстранен от издалия я полицейски орган до задържането на жалбоподателя на 02.08.2022г., съгласно член 5, § 2 ЕКЧП, не подлежи на последващо саниране по делото и е самостоятелно абсолютно основание за отмяната ѝ.

В случая със Заповед № 433зз-470/02.08.2022г. издадена от Д. Ж. К. командир на отделение в ... на МВР гр.В. е ограничено правото на свобода и сигурност по чл. 30, ал. 1 КРБ и член 5, § 1, изр. 1 от ЕКПЧ на жалбоподателя И. при недопустима неопределеност на фактически основания за временното негово лишаване от свобода.

С оглед на всичко изложено по-горе и след осъществената проверка по чл. 168 АПК, съдът счете жалбата за основателна – оспорената Заповед № 433зз-470/02.08.2022г. издадена от Д. Ж. К. командир на отделение в Първо РУ ОД на МВР гр.В. е незаконосъобразно издадена с нарушения по чл. 146, т. 2 и т. 4 АПК, поради което следва да се отмени на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК.

По разноските.

Разноски се претендират от двете страни като и двете искания са направени своевременно, преди приключване на делото пред настоящия съд.

С оглед изхода на делото и при липса на възражение за прекомерност искането на пълномощника на жалбоподателя за присъждане на направените разноски следва да бъде уважено като ОД на МВР Варна следва да бъде осъдена да заплати на К. Д. И. сума в общ размер на 1998лв., от които 750лв. представляваща адвокатско възнаграждение за процесуално представителство по настоящото дело, 775лв. - държавна такса и процесуално представителство по КАНД № 922/2023год. по описа на АС- Варна и 473лв. представляваща разноски направени при предходното разглеждане на делото по АНД № 3161/2022год. по описа на РС Варна за адвокатско възнаграждение и държавни такси (съобразно представените списъци за разноски и доказателства за направени такива).

При този изход на делото разноски на ответника не се дължат, поради което и искането му в тази насока се явява неоснователно.

Водим от горното настоящият състав на ВРС

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на К. Д. И., ЕГН ***** с постоянен адрес с. Ст. К., обл. С., ул. „Х. Д.“ № 1, Заповед № 433зз-470/02.08.2022год. издадена от Д. Ж. К. – полицейски орган – командир на отделение в Първо РУ ОД на МВР гр.В..

ОСЪЖДА ОД на МВР-В. да заплати на К. Д. И., ЕГН ***** с

постоянен адрес с. Ст. К., обл. С., ул. „Х. Д.“ № ** сума в размер на 1998лв. представляваща направени по делото разноси.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на АПК пред Административен съд- Варна в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____